

Čís. 4084.

Uložení pořádkového trestu (možnost takového trestu) nevylučuje stíhání a potrestání trestním soudem.

Promlčení se přerušuje každým úkonem, jímž soud nastupuje proti vinníku jakožto osobě, již jest se zodpovídati z trestného činu; stačí poukaz soudce kanceláři, by byl obžalovací spis doručen osobě, na niž byla obžaloba podána.

Přestupky proti bezpečnosti cti podle §§ 487, 488, 489, 491 tr. zák. promlčují se ve třech měsících.

(Rozh. ze dne 26. února 1931, Zm II 205/30.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl v neveřejném zasedání zmateční stížnosti obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Olomouci ze dne 5. května 1930, pokud jím byl stěžovatel uznán vinným mimo jiné přestupkem proti bezpečnosti cti podle § 491 tr. zák. a čl. V. zákona č. 8/1863, zrušil napadený rozsudek a věc vrátil soudu první stolice, by ji v rozsahu zrušení znovu projednal a rozhodl, mimo jiné z těchto

důvodů:

Výrok rozsudku o přestupku proti bezpečnosti cti (urážky veřejného úřadu) podle § 491 tr. zák. a čl. V. zákona č. 8 ř. zák. z roku 1863 napadá zmateční stížnost obžalovaného z důvodů zmatečnosti podle § 281 č. 9 písm. a), č. 9 písm. b) tr. ř. a namítá: 1. že souzený projev je snad nepřístojností, již bylo trestati kárně, nezakládá však skutkovou podstatu § 491 tr. zák.; 2. že jest přestupek ten promlčen, an se stal 13. září 1929 a obžalovaný byl o něm zodpovědně slyšen teprve při hlavním přelíčení. Ona námitka není provedena po zákonu, jsouc vybudována na jediném podkladu (doslovu) souzeného projevu a nepojímajíc do oblasti právního hodnocení další skutečnosti rozsudkem zjištěné, že projev byl kritikou postupu soudu ohledně žádosti stěžovatelovy, a že stěžovatel vytýkal jím soudu nenáležitě (nepěkné) chování. Ana není námitka podrobněji rozvedena, stačí podotknouti, že stíhání a potrestání projevů a jinakých činů, naplňujících skutkovou podstatu některého z trestných činů vymezených v trestním zákoně, přísluší a náleží podle ustanovení § 1 tr. ř. a čl. V. uv. zákona k tr. ř. trestním soudům, i když podléhají podle dalších zákonných ustanovení vzhledem k místu a k okolnostem, za nichž se staly, i kárnému stíhání, takže ani skutečné uložení pořádkového trestu, tím méně pouhá možnost takového trestu nevylučuje stíhání a potrestání trestním soudem, jak ostatně pro jiné úseky soudního řízení, než k němuž se vztahuje předpis § 108 tr. ř., výslovně stanoveno druhým odstavcem § 237 tr. ř., § 199 civ. ř. s. a třetím odstavcem § 85 zákona o org. soudů.

Pokud jde o druhou námitku, je stížnost potud v nepravu, že shledává první soudní úkon, jímž přerušeno promlčení, teprve ve výslechu

stěžovatele jako obviněného při hlavním přeličení, konaném dne 5. května 1930. Promlčení se přerušuje nejen soudcovskými úkony, uvedenými příkladmo (srovnej slovo »tedy«) v druhé větě § 227, po případě prvního odstavce § 531 tr. zák., nýbrž podle předchozí věty těchto §§ i každým jiným úkonem soudu, jímž se běře vinník tuzemským trestním soudem ve vyšetřování, neboli (srovnej rozhodnutí čís. 2982 sb. n. s.) každým úkonem, jímž soud nastupuje proti vinníku jakožto osobě, již jest se před soudem zodpovídati z trestného činu. Takovým úkonem soudu jest obzvláště (srovnej rozhodnutí býv. nejvyššího soudu vídeňského čís. 1729, 2762, 4221 úř. sb.) poukaz soudce kanceláři, by byl obžalovací spis doručen osobě, na niž obžaloba podána. To se v souzené trestní věci stalo dne 16. prosince 1929. Avšak i do tohoto dne, do kterého nebyl stěžovatel pro přestupek proti bezpečnosti cti, o který jde, soudem ani vyslýchán, ani k výslechu obeslán, ani jinak vzat do vyšetřování, uplynulo ode dne, kdy přestupek ten spáchán (13. září 1929) více než tři měsíce, tedy delší doba, než jest předpisem § 532 tr. zák. určena pro promlčení přestupků, na které jest stanoveno jako nejvyšší trest vězení prvního stupně bez zotřetí, tudíž vzhledem k § 493 tr. zák. i pro promlčení přestupků proti bezpečnosti cti podle §§ 487 (488), 489, 491 tr. zák. Doba uplynulá od spáchání činu do prvního stíhacího úkonu poukazovala tudíž k případnému promlčení přestupku, o který jde (k tomu, že trestnost jeho pominula promlčením), takže bylo povinností nalézacího soudu, by zkoumal a zjistil, nejsou-li tu i ostatní předpoklady zániku trestnosti z důvodu promlčení, přesněji (ano jde o přestupek proti bezpečnosti cti, pro který neplatí ostatní podmínky promlčení), je-li splněna podmínka uvedená v § 531 odst. 2 písm. c) tr. zák., že se pachatel nedopustil v době určené pro promlčení dalšího trestného činu. Uznal-li soud stěžovatele vinným i oním přestupkem, nezjistiv, že tato podmínka nebyla splněna, jest výrok ten po případě výsledkem nesprávného použití zákona.

Čís. 4085.

Zákon čís. 108/1918 v § 1 stejně jako zákon čís. 111/1928 v § 1 odst. 1 klade důraz na (právoplatné) odsouzení, nikoliv na dobu spáchání trestného činu, pro který nastalo odsouzení.

Podmíněné odsouzení, ohledně něhož bylo vysloveno, že se odsouzený osvědčil, nepřekáží zahlazení odsouzení.

Nabyli-li odsouzený nároku na zahlazení odsouzení před účinností zákona čís. 111/1928, lze podle zákona čís. 108/1918 zahladiti i odsouzení, jehož zahlazení brání ustanovení § 4 zák. čís. 111/1928.

(Rozh. ze dne 26. února 1931, Zm II 258/30.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací uznal po ústním líčení o zmateční stížnosti generální prokuratury na záštitu zákona právem: Usnesením krajského soudu trestního v Brně ze dne 12. října 1929, jímž